

РЕШЕНИЕ

№ 454

гр. Бургас, 04.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **К* АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20212120205713 по описа за 2021 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на „*“ ООД с ЕИК: * (уточнение на л. 30), чрез пълномощник – адв. Г.К. – БАК, с посочен съдебен адрес: гр. Бургас, *, против Електронен фиш за налагане на имуществена санкция (ЕФ) Серия Г № 36650, издаден от ОДМВР-Бургас, с който за нарушение по чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ, вр. с чл. 638, ал. 4, вр. с чл. 638, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. с чл. 461, т. 1 КЗ е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 2000 лева.

С жалбата се посочва, че атакуваният ЕФ е незаконосъобразен. Застъпва се, че в него не е посочено пред кой орган подлежи на обжалване, както и липсва посочване на конкретен издател и негов подпис, дата на издаване и др. Заявява се, че липсва вина у нарушителя, както и под евентуалност – че нарушението следва да се квалифицира като маловажно.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощник – адв. К. – БАК, която заявява, че поддържа жалбата по изложените в нея доводи, който допълва и конкретизира. Пледира за отмяна на ЕФ и присъждане на разноски.

Административнонаказващият орган – ОДМВР-гр.Бургас, надлежно призован, не изпраща представител. В съпроводително писмо, с което преписката се изпраща в съда се прави искане за оставяне на жалбата без уважение. Излагат се доводи за правилност на ЕФ. Под евентуалност се прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване, доколкото ЕФ е бил връчен на 28.11.2021 г. (л. 9 гръб), а жалбата е подадена на 08.12.2021 г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **основателна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 10.07.2021 г. в 15:38 часа в гр. Бургас, по ул. „24-ти пехотен полк“ към ул. „П. Волов“ техническо средство – мобилна система за контрол – „САИРН m*Speedet 2D“, засякла и заснела товарен автомобил „Мерцедес 308 Д“ с рег. № *. От направената справка се установило, че към датата и часа на управление за автомобила не е имало сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Било установено и че МПС е собственост на „*“ ООД с ЕИК: *.

Бил издаден Електронен фиш за налагане на имуществена санкция Серия Г № 0036650 на ОДМВР-гр. Бургас, с който за нарушение на чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ, вр. с чл. 638, ал. 4, вр. с чл. 638, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. с чл. 461, т. 1 КЗ била наложена „Имуществена санкция“ в размер на 2000 лева.

Техническото средство – мобилна система за контрол – „САИРН m*Speedet 2D“, към датата на заснемане на нарушението било годно и калибрирано, видно от приложените Удостоверение и Писмо (л. 14).

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 ЗДвП - изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес, поради което и съдът кредитира изцяло, приложената по преписката снимка.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки направените възражения съдът прие, че в конкретния случай са налице нарушения при издаване на ЕФ, довели до незаконосъобразност на издадения санкционен акт.

На първо място съдът счита, че в така издадения ЕФ нарушението е описано по неразбираем начин, като неясно остава на кого точно АНО налага имуществената санкция. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, към която препраща чл. 647, ал. 3 КЗ – електронният фиш трябва да съдържа териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Казано по друг начин – въпреки облекчената процедура по

санкциониране с ЕФ, все пак, за да може законосъобразно да бъде издаден ЕФ, в него следва освен всичко останало да бъде извършено пълно, точно и ясно описание на извършеното нарушение и нарушените правни норми и **на кого и каква санкция се налага**. В конкретния случай настоящият състав счита, че това условие не е изпълнено и то до степен, налагаща отмяна на ЕФ. Това е така по следните причини.

Относно формата на изпълнително деяние в ЕФ е посочено, че на процесната дата „...законен представител ЮЛ собственик на МПС... не е сключил задължителна...“. Видно от изложеното няколко реда по-надолу се установява, че собственик на автомобила е търговско дружество, а като законен представител е посочено физическото лице. По-надолу в ЕФ никъде не е уточнено, в крайна сметка на кого АНО налага имуществената санкция – на физическо лице (съгласно самия ЕФ именно физическото лице се твърди, че е „законен представител“) или на ООД, за което се твърди, че е собственик на автомобила и за което реално възниква задължението да сключи застраховката. Всичко това по мнение на настоящия състав създава съществени противоречия в самия ЕФ, водещи до там, че не само деянието и неговите съставомерни признаци не са описани по изчерпателен и разбираем начин, а дори не може категорично да се разбере – кой е субектът, който се санкционира. Следва да се има предвид и че е недопустимо волята на АНО да бъде извличана по пътя на формалната или правна логика или по тълкувателен път. Това би имало за последица твърде сериозна неопределеност в регламентацията на обществените отношения от категорията на процесните, и в твърде сериозна степен би застрашило правото на защита на привлеченото към отговорност лице. В този смисъл съдът не може да гадае дали след като е наложил „Имуществена санкция“ АНО е имал предвид, че субект на отговорността следва да е търговецът или не. Това следва да е недвусмислено, ясно и точно описано в ЕФ. Правоприлагането по принцип и в частност административнонаказателното такова, не може да почива на предположения, а на конкретни факти, обстоятелства и данни. При липса на конкретно посочен наказан субект в ЕФ, той страда от съществен порок – липса на реквизит от императивно посоченото съдържание, което пък от своя страна налага отмяна на санкционния акт.

С оглед пълнота следва да се посочи, че съдебният състав не споделя доводите изложени в жалбата за порочност на ЕФ, поради изначалната невъзможност за санкциониране на административни нарушения, посредством използването на мобилни АТТС или поради липса на реквизити на ЕФ. Следва да се има предвид, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. В тази връзка, съгласно Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС, ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, регламентирани подробно в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. От гледна точка на адресатите - електронният фиш е акт със санкционно значение, поради което, като вид държавна принуда, чрез него се възлагат неблагоприятни последици на

адресата от имуществен характер. Именно с оглед на тази своя характеристика, при издаването на електронния фиш намира проява общия принцип, че административнонаказателната отговорност не може да бъде обоснована чрез разширително тълкуване или чрез тълкуване по аналогия (чл. 46, ал. 3 от ЗНА). Приложимостта на ЗАНН е посочена единствено при обжалването на електронните фишове. Действително в процесния електронен фиш е посочена само териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението и не са посочени конкретен издател, негов подпис и дата на издаване, но такива реквизити не са предвидени за ЕФ, поради което това не може да бъде прието за пропуск. В този смисъл е константната практика на касационната инстанция например - Решение № 646 от 6.04.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 253/2015 г. и Решение № 539 от 19.03.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 150/2015 г.

Не случайно законодателят при определяне на реквизитите на електронния фиш не е посочил като изискване той да съдържа име, длъжност и подпис на издателя си (или на лицето, което в последствие връчва фиша) и това е така, защото електронният фиш е акт, който се издава в резултат на заснемане със система за технически контрол, а не акт на административнонаказващ орган, каквото е наказателното постановление. Ето защо за разлика от общия процес регламентиран в ЗАНН, в хипотезата с издаване на електронния фиш, не са предвидени два етапа, каквито съдържа общия процес по ЗАНН – обвинение чрез предявяване и връчване на АУАН и налагане на наказание чрез издаване и връчване на наказателно постановление (Решение № 1227/08.07.2015 г. по к.н.а.х.д. № 943/2015 г. на АдмС-Бургас). Действително съдът констатира, че в ЕФ не е посочено пред кой съд и в какъв срок може да бъде обжалван. Това обаче в никакъв случай не може да се счита за съществено процесуално нарушение, доколкото очевидно и без това указание жалбоподателят е успял в срок да упражни правото си на жалба, поради което и този пропуск не се е отразил на възможността му да потърси съдебна защита на правата си.

Въпреки това, с оглед всичко гореописано, настоящият състав счита, че са допуснати нередовности, които са опорочили цялото производство и са довели до незаконосъобразно издаване на ЕФ, поради което и той следва да се отмени.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед изхода на правния спор разноси се дължат в полза на жалбоподателя, който е поискал присъждането им. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие (л. 35), от който се доказва, че е бил заплатен адвокатски хонорар в размер на 400 лева с ДДС. По делото е направено възражение от АНО за прекомерност на адвокатския хонорар, като съгласно чл. 63д, ал. 2 ЗАНН - ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа

сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. От своя страна чл. 36 от Закона за адвокатурата препраща към чл. 18 от НАРЕДБА № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно който - ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. В случая чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата предвижда, че за защита по дела с определен интерес при интерес от 1000 лв. до 5000 лева минималното възнаграждение е в размер на 300 лв. + 7 % за горницата над 1000 лв. – т.е. в конкретния случай минималното възнаграждение е в размер на 370 лева. В конкретния случай заплатеният хонорар е близък до минималния, като съответства на фактическата и правна сложност на делото и извършените от адвоката действия (изготвяне на жалба, явяване в няколко съдебни заседания и т.н.), поради което и следва да се присъди изцяло.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш за налагане на имуществена санкция (ЕФ) Серия Г № 36650, издаден от ОДМВР-Бургас, с който за нарушение по чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ, вр. с чл. 638, ал. 4, вр. с чл. 638, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. с чл. 461, т. 1 КЗ е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 2000 лева.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР Бургас с БУЛСТАТ 129009742 да заплати на „*“ ООД с ЕИК: * сума в размер на 400 (четиристотин) лева, представляваща сторени в производството разноски за възнаграждение на адвокат.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____